sel on suur wäggi; selle läbbi wõib hädda lõppetud sada. Armastusse läbbi ehhitakse waeste laste kolisid, ja majasid haigetele, kedda helde süddamega inimesed jahhutawad ja arstiwad, ja kus waesid omma annete ja Jummala sõnaga rõmustawad. Ikka ennam ja wäggewamine tungib jõuka rahwa süddamesse se nõu ja waimu heäl: Meie peame aitama! Peame wendadele teggema, mis Jummal kõigile teeb! — Agga sõbber, kõik need anded on wäljaspoolsed. Agga kui õiete truiste tahhame aidata, siis peab abbi seestpoolt hakkama. Süddamest tullewad wälja kõikssuggused kurjad mõtted, sõnnad ja teod, ja kui südda ei sa parrandatud, siis on se otsego peaksime meie wet sõela sisse tõstma. Agga sellest ei tahha Jürri sõbrad ühtegi kuulda. Sepärrast ei pea nemmad ühtegi Piibli ramatust luggu, ja naerawad kõik waimuliku asju; kõht on nende Jummal, ja enneste lojukse sarnast himmu ning kurje kombid aunstawad nemmad; lihha himmu, silma himmu on nende wõeras jummal, kes nende üle wallitseb ja neid kõige kurjusele taggakihhutab. Nad on willetsad pettetud lomad. Sepärrast ei peastaks egga aitaks nemmad keddagi, waid sadaksid ennast ja teisi weel saawõrra surema hukkatuse sisse. Nüüd on kül seks korraks armas sõbber, teine kord kõnneleme ennam."

Näddala sees räkisid nemmad weel üht ja teist, ja Peter tundis ikka ennam ja ennam, et hea waim wannema selli süddamest ning sunst kõnneles.

Teise Pühhapäwa õhtul läksid mõllemad ühte kohta, kus ennamiste agga ammetmehhed koos ollid. Seal olli hopis teine luggu, kui minnewal pühhal Jürriga trahteris. Esmalt lugges Kotlep Piibli ramatust üht peatükki ja siis räkis temma ja ka teised selle üle, mis nende südda mõtles. Pärrast sedda laulsid nemmad mõned kaunid waimolikud laulud. Aeg läks lõbbusaste, egga tüddinud lühhikese luggemisega kegi ärra, sest kõik tulli süddamest ja läks ka jälle

süddamesse. Pärrast sai weel mõnni ramat loetud, mis sõbrad saatnud, kes ennamiste kõik maenitsesid wennaliku armastust taggasõuda ja kinnipiddada. Siis räkis üks auuwäärt mees wanna aegsist hantwärgi ellust, tõõst ja wisidest. Kõige wimaks istusid kõik laua jure õhtust sõma, sest et Pühhapäwa õhtul sellid meistrite käest mitte süa ei sanud. Enne lahkumist õppisid nad weel mõnda muud kiduwäärt ilmliku laulu mitme heälega.

Kui nüüd Peter koju tulli ja maggama heitis, olli tal weel aega küllalt, se üle järrel mõelda, ja ommas mõttes tännast päwa minnewa Pühhapäwaga kõrwuti seada, ja sedda wahhet tähhele panna, mis mõllemate seltside wahhel olnud. Siis sai ta ikka ennam sest arru, mis Kotlep olli enne räkinud, et inimese õnne antakse töeste üllewalt, ja tulleb süddame muutmisest, ja et sedda üksi Jummala sõnna ning temma Waimu läbbi wõib leida, agga ei mitte üllekohtuse, jummalakartmata inimeste kurjuse ja mitte wäggiwaldse risumise ehk kawwaluse läbbi. Peter olli jälle õiget teed leidnud ja kõndis sedda teed nüüd hea mele ja röömsa süddamega, ja kirjutas sest asjast ka omma wenna Willemile. — Watame nüüd mis se teggi.

Willem sure heälega naerdes, pistis wenna ramatu tasku, sest temma ellas omma arwates igga pääw aun ja rõõm sees. Warsi pärrast Peetri ärraminemist ei käinud ta ennam otsima suremat õppetust, ta lahkus aega mõda omma endistest sõbradest ärra, kes truid ollid, ja otsis ommale usi seltsimehhi, kellega ta lustiliste ellas. Esmaspäwal ta ei teinud tõsd: sel päwal otsis mele lahhutamist nüüd ennam kurja seltsi jurest, kelle seas ta isse pea kõige kurjem olli ja teistelegi hukkatuse te peal eel kätjaks jäi. Ta järg läks ühte puhku kurjemaks. Ja ürritese aja pärrast olli tal ka prunt walmis, üks noor, illusa näu, agga kerge melega tüdruk, kellega ta Pühhapäiwil hullumas ja tantsimas käis; Esmas-

Eesti-ma rahwa Kalender 1870, lk. 30